

Samuel Beckett:
Tečání na Godot,
přel. Fabrizio Tondino, 1986

Osoby

Vladimír
Estragon
Pozzo
Lucky
Chlapec

První dějství

Venkovská cesta, strom.

Večer.

Estragon sedí na kameni a zouvá si botu. Heká, pomáhá si oběma rukama. Vyčerpán ustane, těžce oddychuje, začne znovu. Táž hra. Vstoupí Vladimír.

Estragon

(vzdává se)

S tím nehnu.

Vladimír

(přibližuje se drobnými prkennými krůčky, se široce rozkročenýma nohama)

Začínám tomu věřit. *(Znehybní)* Dlouho jsem odolával, říkal jsem si, Vladimíre, buď rozumný, ještě jsi všechno nezkusil. A znovu jsem se pouštěl do boje. *(Rozjímá o boji. Estragonovi)* Vida. Vrátil ses.

Estragon

Fakt?

Vladimír

Jsem rád, že tě vidím. Myslel jsem,
žeš odešel navždy.

Estragon

Já taky.

Vladimír

Měli bychom to oslavit. Naše shledání.
Ale jak? (*Přemýšlí*) Vstaň, ať tě políbím.
(*Podává Estragonovi ruku*)

Estragon

(*podrážděně*)
No jo, hned.

Ticho.

Vladimír

(*dotčen, chladně*)
Možno zvědět, kde Jeho Milost strávila noc?

Estragon

V pangejtu.

Vladimír

(*vzrušen*)
V pangejtu! Kde?

Estragon

(*nehybně*)
Tam.

Vladimír

Zmlátili tě?

Estragon

Jo... Ne moc.

Vladimír

Zas ty samý?

Estragon

Ty samý? Nevím.

Ticho.

Vladimír

Když nad tím tak přemýšlím... celou tu
dobu... někdy si říkám, co by s tebou bylo...
beze mě. (*Kategoricky*) Každopádně by toho
nebylo moc. Hromádka kostí.

Estragon

(*zasažen*)
No a co?

Vladimír

(*sklíčeně*)
Je toho na jednoho moc. (*Po chvíli živě*)
Na druhý straně, říkám si, proč si s tím
lámat hlavu. Teď. Na to jsme měli myslet
dřív, tak kolem devatenáct set.

Estragon

(*moří se s botou*)
Co kdybys mi Helfnul.

Vladimír

Vrhli bychom se ruku v ruce z Eiffelovky.
Mezi prvníma. Jo, to byly časy. Tenkrát.
Teď už je pozdě. Ani by nás tam nepustili.

Estragon zuřivě zápolí s botou.

Co blbeš?

Estragon

Zouvám se. To se ti nikdy nestalo?

Vladimír

Už dávno ti říkám, že to chce sundavat je
každý den. Udělal bys líp, kdybys mě poslechl.

Estragon

(slabě)

Pomoz mi.

Vladimír

Bolí tě něco?

Estragon

Bolí! On se ptá, jestli mě něco bolí!

Vladimír

(vášnivě)

Jseš asi jedinej na světě, koho něco bolí!

Já jsem vzduch. Chtěl bych tě vidět na mým místě. Možná by ses divil.

Estragon

Tebe něco bolí?

Vladimír

Bolí! On se ptá, jestli mě něco bolí!

Estragon

(zamíří ukazováčkem)

To není důvod, abys chodil s rozepnutým poklopem.

Vladimír

(pohlédne dolů)

Máš pravdu. Jen žádnou nedbalost.

Estragon

Co ti mám říct. Čekáš vždycky do poslední chvíle.

Vladimír

(zasněně)

Poslední chvíle... *(Rozjímá)* Je krapet daleko, ale určitě bude stát za to.

Kdo to jenom říkal?

Estragon

Nechtěl bys mi píchnout?

Vladimír

Jednou přece přijít musí. Když si tohle říkám, připadám si legračně. Mám takovej divnej pocit. *(Sundá si klobouk, nahlédne dovnitř, zašátrá v něm rukou, vyklepne ho, nasadí)* Jak bych to řekl? Jsem takovej... uklidněnej a zároveň... *(Přemítá)* vyděšenej. *(Emfaticky)* Vy-dě-še-nej. *(Nanovo sundá klobouk a nahlíží dovnitř)* No ne. *(Zaklepe na dýnko, jako by čekal, že něco vypadne, nahlédne dovnitř, nasadí si ho)* No jo.

Estragonovi se nakonec s obrovským úsilím podaří zout botu. Nahlédne dovnitř, zašátrá v ní rukou, obrátí ji, zatře se s ní, dívá se na zem, nic nenajde, s mlhavým zrakem do ní znovu zajede rukou.

Tak co?

Estragon

Nic.

Vladimír

Ukaž.

Estragon

Není co.

Vladimír

Zkus si ji nasadit.

Estragon

(po prohlídce nohy)

Nechám ji na vzduchu. Ať si dýchne.